

7.9.2012
כ' אלול תשע"ב
יום שישי
יומן פנימי 24
(1918)

בעין-חרוד טוב מאוד

זאב

בעין-חרוד
טוב מאוד,
אין שם כסף כלל.

עוברות עגלות
רצונך לעלות?
אמור רק: "עמוד!"
מעמיד הבחור,
נותן גם להחזיק במושכות
וחסל.
רצונך אשכול
ענבים לאכול?
לא צריך גם לשאול.
סור אל הכרם,
תחת גפן בצל
אתה יושב,
קוטף
ואוכל.

שם סנדלר לחייט
תופר נעליים,
החייט לסנדלר
מעיל, מכנסיים.
וכך
לנפח.
הגנן
מביא ירקות מן הגן.
חלב - החולבים, פת - הזורעים,
דבש - הכוורן.

שם
כולם
יחד יושבים לאכול,
יחד יוצאים במחול.
טוב מאוד
בעין-חרוד!

וַיִּשְׁכַּם יִרְבֶּעֶל הוּא גִדְעוֹן, וְכָל-הָעָם אָטָר אֶתֶּן, וַיִּחַנּוּ, עַל-עֵין הָרָד; וּמַחֲנֵה מִדִּין הָיָה-לוֹ מִצְפּוֹן, מִגְבַּעַת הַמּוֹרָה בְּעַמְק. וְשׁוֹפְטִים ז, אַ

תקענו יתד בעמק יהודה קופלביץ אלמוג

ענייני קניית הקרקע טרם נגמרו ורק מעטים ביישוב ידע על המשא והמתן לקניית העמק. וגם על "נוריס" עצמה לא ידענו הרבה: איפה היא. מה היא? רק חברינו, אנשי הפעולה העקשנית וההזיה בהקיץ, לא ידעו מנוח: נפשנו ערגה ליום בו נצא לחזית. המעשה הגדול של כיבוש העמק הוחלט בלב כל יחיד בְּמִגְדָּל ובראש העין [מקום מושבן של פלוגות גדוד העבודה] ולא נדרש אלא הצו להגשים את החלום. לשעה גדולה זו צפו עימנו יחד גם פועלים ותיקים אשר קשרו את עתידם עם הגדוד, רובם ככולם פועלים חקלאיים. הם חיכו ליום בו ייגש הגדוד לבצע את תכניתו ההתיישבותית כדי שיתייצבו גם הם בשורה וימשכו בעול - יעבדו ויִלְמְדוּ לחלוצים את התורה של עבודת האדמה.

בסוף אב [1921] יצאו השליחים לקונגרס הציוני שבקרלסבד, וביניהם לבקוביץ [שלמה לביא], שליחנו להגנה על תכנית ההתיישבות הקיבוצית החדשה בעמק יזרעאל. באותו קונגרס עמדה לאישור עצם השאלה של קניית נוריס שרבים בחוגים הציוניים התנגדו לה.

[...] עברתי על פני העמק וראיתיו מקרוב: סבך של ביצות, ים גדול של קני סוף גבוהים, שרב ומחנק, ערב-רב של יתושים וזבובים רוחשים מחנות מחנות, מחרישים אוזניים, מעוורים עיניים, מכבידים על הנשימה, לא דרך ולא משעול זולת מסילת הברזל. עד מלוא העין אין נקודת יישוב. ורק הרחק, לרגלי הגלבוע נקודה אפורה מסמנת את מקומו של כפר מתנוון בין חרבותיו. ההרים והגבעות מצפון קרחים, ללא סימן ירק או עץ. מהביצות שהעלו ירוקה עולה צחנה, והשטחים רחבי ידיים. גבולותיהם נבלעים במרחקים, במזרח ובמערב וכולם שוממים. אי-שם נוהג בדווי עדרו וגם רגלי או רוכב לא יראה בסביבה. שר הישימון מושל כאן ממשלה בלי מצרים ואין מי שידיחו מכסאו. [...]

ראיתי את אדמת המַאֲכָה הזאת ונתברר לי: העמק דורש קורבנות רבים, מאמצי לא-אנוש ומסירות נפש עד בלי גבול. הימצאו כל אלה בתוכנו? יימצאו! ודאי יימצאו! איני מסופק בזה אפילו רגע קט. בטוח אני כי נעפיל ולא ניסוג אחור, וגם נצליח - שר השימון ימוגר מכסאו, ישתרעו שדות ברכה ועל הגבעות הקרחות יתנשאו יישובים חדשים [...]. בעמק ניצור הווי חברתי חדש, נגלה נתיבות חדשות

בחינוך הילדים, נקים בניין נהדר של תרבות עבודה, ואם הוטל עלינו ליצור את הכוח החי והמושך אל המפעל הציוני הרי דווקא כאן, יושג הדבר, כי כאן אפשר לבנות את התא הראשון של החברה המשוכללה שיהיה כאבוקה מאירה לתנועה הציונית ולהחלוץ.

”... בגלל אותם בודדים אשר נגע אלוהים עד ליבם והם על דעת עצמם, ובלי להבטיח לעצמם מראש הצלחה ”קופצים” - בגלל אותו נחשון בן עמינדב שבכל דור ודור, בזכותם של אלה שאינם שואלים ואינם תובעים ואינם עוררים, ובשעת הצורך יודעים לא להסס ולא להטיל משימה על שכם הזולת, אלא הם עצמם - בגופם - קופצים לתוך הים. בזכות אלה - נקרע הים”.

נחמה ליבוביץ, עיונים בספר שמות, פרשת ”בשלח”

אשכול המזכיר

צ'אי שגיא

לחברים שלום.

י"ח אלול תשע"ב שנת התשעים ואחד לעין חרוד.

רוצה אני להקדיש מאמר זה למהלך הניכר לעין כל המתרחש בחצרנו לאחרונה. כוונתי כמובן לתהליך שהתחלנו בו לפני כשנתיים ומתחיל לשאת פירות עכשיו הלא הוא תהליך הקליטה.

המסתובב בחצר בימים אלה פוגש הרבה פנים חדשות שבאו אלינו מן העיר ומן הכפר. ילדינו, בני ובנות זוגם וגם אחרים כולם נקבצו ובאו לכאן "להקים ביתם בתוכנו".

המשפט "להקים ביתם בתוכנו" מעורר אצלי זיכרונות מהימים שבהם אני התחלתי את דרכי בעין חרוד. כאשר התייצבתי במוסך ביום עבודתי הראשון התקבלתי בברכה: ברוך הבא להקים ביתו בתוכנו. הייתה זו ברכה מאוד משמעותית עבורי. הרגשתי כי אני רצוי וברוך בבואי, לאמירה זו התלוותה גם עשייה. את פריקת המשאית שהעבירה את תכולת ביתי לעין חרוד פרקו חברי מהמוסך. המשאית עצמה דרך אגב הייתה אותה משאית מיתולוגית של עזרא שהוא הוא זה שלמעשה הביא אותנו לעין חרוד. וכאשר נזקקתי לעזרה במבוכות הבירוקרטיה העין חרודית שהייתה כבר אז קיבלתי אותה במאור פנים.

יומן עין חרוד 21.4.1936

מיד'

בפרוטוקול האספה הכללית לפני 3 חודשים בערך הוחלט לגשת מיד לבניין מקלחת נוספת בשכונה. אולי ימצא מי שיודע להסביר מה זאת מיד. יותר אי-אפשר לסבול.

תושב השכונה

יומן עין חרוד 10.1.1958

על חודה של נקודה לכל חבר הוקצבה נקודת ריהוט אחת בשנה שנועדה לחומרים ולתיקונים. עתה מתקיים בירור להסדר נקודה זו ועד שיתברר העניין מתבקשים החברים שלא להרבות בשאלות.

מדוע אני מזכיר דברים אלה היום? כי אני מקווה ומצפה שהנקלטים החדשים שהגיעו אלינו יזכו לאותו מאור פנים ואותו היחס שקיבלתי אני אז לפני כשלושים שנה. "הגירה" היא תהליך חברתי קשה. למהגרים ולקולטים כאחד. למהגרים הוא קשה יותר. ביכולתם של הקולטים להקל על המעבר ולעשות אותו נעים וקל יותר. על אחת כמה וכמה כאשר התהליך הוא לטובת הנקלטים והקולטים כאחד.

אני רוצה לברך את עין חרוד בשנתה התשעים ואחת שנדע להאיר פנים אל החדשים, שנדע לקרב לבבות ולא לדחות, שנדע לעודד ולתמוך ולא נתעלם, שנדע לשתף ולאחד ולא לבדל.

שיימלאו אסמינו בר ובתינו יהמו מתינוקות.

יוק הולדת שמח

השנה הקרובה באמת נחמית ללקבל את השנה באהבה...

דז נוד

בחודשים הקרובים נתחדש במערכת סולארית שתיפרש על גגות הרפת, הדיר והמפעלים, ויוקם ענף חדש במשק. המתקן הסולארי שיוקם יהיה בהספק של 2.9 מגה ואט ויהיה מתקן הגגות השני בגודלו בארץ.

התמורה עבור החשמל שיופק במערכת, מובטחת על ידי המדינה למשך 20 שנה. יצאנו לדרך לפני כשלוש שנים עם הכרזת רשות החשמל על הסדרה כלכלית למערכות סולאריות בינוניות (מ-50 קילו עד 12 מגה), כאשר נקבעה מכסה של 300 מגה שמחולקת למקטעים עם הפחתת תעריף/תמורה ממקטע למקטע. מיד עם הכרזת ההסדרה הוצפנו בבקשות להתקשרות מצד חברות יזמיות רבות העוסקות בתחום הסולארי. ההנהלה הכלכלית זיהתה ששם המשחק הוא 'מרוץ למְכָּה' ולכן הוחלט לרוץ קדימה עם הגורם שיש לו את הכלים הדרושים לנצח במרוץ, ולא להתפתות להצעות מסחריות קוסמות.

בתחילת 2010, לאחר בחינת מספר אפשרויות, התקשרנו במודל שותפות עם חברה יזמית בשם "בלו-סקיי אנרגיי" שהציגה יכולות בכל הדיסציפלינות הרלוונטיות לפרויקט, ויצאנו לדרך. תפקיד החברה היזמית היה להביא את הפרויקט/הרישיון כאשר היא לוקחת על עצמה את כל ההוצאות והסיכון, עד להשגת הרישיון. הדרך לא הייתה קלה ולוותה במהמורות רבות מול רשויות התכנון, רשות החשמל וחברת חשמל. במסגרת העבודה יישרנו קו אצלנו והשלמנו היתרי בנייה חסרים.

תכנון הפרויקט נעשה בשיתוף מלא שלנו ומעורבות רציפה של כל הגורמים הרלוונטיים אצלנו, קרי, מנהלי הרפת והדיר, נציגי המפעלים, החשמלאים, מהנדס המשק, ומרכז ועדת תכנון. בפברואר 2011 קיבלנו רישיון מותנה שבו נרשמו ההתניות לקבלת תעריף ומכסה. בדצמבר 2011 קיבלנו את התעריף הגבוה ביותר 1.44 ₪ לקילוואט ממש רגע לפני שרשות החשמל חתכה את התעריף והפחיתה אותו (לבאים אחרינו) ב-26% (בגלל ירידת מחירי המערכות).

במרץ השנה נחתם הסכם המימון עם הבנק (סגירה פיננסית) כאשר הבנק מממן 80% מהפרויקט ללא בטוחות מלבד המתקן עצמו, כך שההלוואה למעשה חסרת סיכון ולא נצטרך להחזיר אותה בשום מצב. עם חתימת הסכם המימון העברנו (אנחנו והשותפים) לבנק את הסכום המתחייב על פי ההסכם (20% מעלות הפרויקט).

ביולי קיבלנו את האישור הסופי של רשות החשמל לצאת לדרך. נכון להיום קיבוצים ספורים בלבד השיגו מכסה למתקני גגות גדולים (מעל 1 מגה), כאשר המכסות כמעט התמלאו.

מספר קיבוצים בנגב ובערבה יקימו מתקנים קרקעיים של כ 10-5 מגה כ"א. בהקשר זה כדאי לציין שקיבוצים רבים נשארו עם הסכמי התקשרות נהדרים שלא יגיעו לכלל מימוש.

השלב הראשון בהקמת הפרויקט הוא טיפול בגגות. בימים אלה אנחנו מסיימים החלפה של כתשעה דונם גגות (ע"ח הפרויקט) אסבסט ופלסטיק לגגות איסקורית כולל חיזוק שלד במקומות מסוימים. מיד לאחר הסדרת הגגות יותקנו עליהם

מערכות עגינה לפאנלים הסולאריים שאמורים להגיע בשבועות הקרובים. בנוסף תוטמן מערכת הולכה תת-קרקעית שתעביר את החשמל מהגגות לחדר הטרנספורמציה שיוקם באזור המשקל [על יד המוסך] ומשם לרשת הארצית.

כלל העבודות צפויות להסתיים עד סוף דצמבר, לאחריהן תהיה מעין הרצה של המערכת עד להשגת ייצור אופטימאלי וקבלת אישור סופי מחברת החשמל (רישיון ייצור קבוע) כך שהפעלה המסחרית של הפרויקט צפויה להתחיל במהלך הרבעון הראשון של 2013. את כל העבודות מבצעת עבורנו ב"פרויקט מפתח" חברה קבלנית גדולה בתחום החשמל בשם "אינטר אלקטריק". החברה אחראית על-פי הסכמים לתפוקות של המערכת ולתחזוקתה בשנים הראשונות. החברה מקבלת תמיכה מחברה סולארית בינלאומית.

את הקמת הפרויקט מלווה מטעם המשק ערן איצקוביץ בתמיכה של יצחקליה.

ההכנסות מהפרויקט למשק מתחלקות לשלושה סוגים: שכ"ד, החזר+תשואה על הכסף שהושקע, וחלוקת רווחים מהיתרה. סך התרומה השנתית הצפויה למשק דומה לתרומת ענף חקלאי גדול.

מעבר לכך תהיה לקיבוץ זכות סירוב לבצע עבור הפרויקט עבודות הקשורות בתחזוק השוטף של המערכת ותפעולה.

במקביל למימוש הפרויקט הנוכחי נבחנים בימים אלה פרויקטים נוספים של אנרגיה ירוקה, בתחום הסולארי, הרוח, והביוגז. לפחות בתחום זה העתיד נראה ירוק...

מחינו, צמ' 292

סידור המים בעין חרוד

השבוע נגמר סידור המים בעין חרוד. על יד המעיין סודרה משאבה. בכל יום יורד למשאבה טרקטור למשך שעה-שעה וחצי וממלא את הבריכות המספיקות מים לטחנה במשך כל היום והלילה. זרם המים בבריכות הנו חזק מאד, מפני שהבריכות נמצאות במקום די גבוה. ברזים ישנם במקומות שונים: במטבח, בבית החולים, במכבסה וכו'. בקרוב תסודר גם המקלחת. כל העבודה נעשתה על ידי חברינו בלי עזרת אנשים שכירים מהחוץ.

מהנעשה בריקור

ניסים אלפסי

שלום לחברים

שנת 2012 מאופיינת במשברים כלכליים בכל העולם. אנחנו בריקור מושפעים בעיקר מירידה גדולה בתקציבי הביטחון. אנו נאבקים על כל הזמנה בתקווה לסיים את השנה כמתוכנן מה שאינו מובן מאליו. אי-אפשר להתעלם מהירידה בהיקף מכירות המקררים, יחד עם זאת ביצועי החציון הראשון של השנה היו טובים מהתקציב. רבעון שלישי מתאפיין בעריכת תכניות לשנה הבאה, בנתוני השוק של היום, התחזית אינה פשוטה ויש אי-ודאות לא קטנה. אני בטוח שצוות המנהלים של ריקור ואני נציג תכנית עבודה שנתית שתשקף את המציאות העולמית.

בעת של ירידה בהיקף המכירות זה הזמן להיערך לבאות וכך אנו עושים: משקיעים בפיתוח מוצרים חדשים. מחפשים תחומי השקעה חדשים להקטנת הסיכונים.

השנה התאפיינה במיקוד מאמץ בתחום ההנדסי שעיקרו סיום פיתוח דור המקררים הבא ובו המקררים הליניאריים החד-בוכנתיים. התנענו תכנית חדשה של דור מקררים קטנים, דלי הספק וזולים, למשפחת גלאים שיעבדו בטמפרטורות חמות יותר או בשפתנו, "מקרר לגלאי חום", זה העתיד. התחלנו שתי תכניות חדשות עבור מקרר לשימוש בחלל, וכן מערכת לטעינת סוללות על בסיס טכנולוגית הסטרלינג.

לצורך פעילויות אלה גייסנו סכומי כסף משמעותיים ממשרד הביטחון שבדרך זאת מביע אמון בחברה ובעובדיה בפיתוח העתיד. לעמוד ביעדים אלה מחייב גיוס כוח אדם איכותי בתחומים הנדרשים, מאמץ לא קטן.

ריקור ארה"ב (RUSA) - השנה מיסדנו את פעילות החברה המונה חמישה עובדים. הקמנו יכולת תחזוקת מקררים, והכשרנו טכנאי לצורך כך. עוד דרך ארוכה לפנינו אבל כבר היום החברה מתחזקת מקררים ומבצעת פעולות שיווק שאת פירותיה נקצור ללא ספק.

רכישות ומיזוגים - לאחר דיונים ארוכים ולא פשוטים החלטנו להשקיע בתחום מערכות להגנת גבולות, בסיסים ומתקנים.
בימים אלה אנו בוחנים חברות שלפחות אחת מהן נראית מעומדת ראוייה לרכישה. אם נצליח יהיה לנו עוגן נוסף בהקטנת הסיכונים לקראת השנה הבאה. לסיום, כפי שאתם וודאי יודעים, מקרר שלנו המריא והגיע למאדים.
אני מאחל לך ולכל בית עין חרוז איחוד שנה טובה והמראה בעסקים.

לוח שנה תשע"ג

לוח השנה העין חרודי תשע"ג יצא לאור ויחולק לחברים לכבוד ראש השנה. את צילומי הטבע היפים המופיעים בלוח צילם גלעד יחיאלי בגבעת קומי ובשדות העמק.
תודה לגלעד על צילומיו ותודה למפיקות הלוח תקוה ארצי ונגה סנדרוביץ-שני.

הצלם הוא משלנו

גיא ברקן

אני לא יודע עד כמה הציבור בעין חרוד מודע לכך שבצנעה ועם כובע רחב שוליים שמסתיר את רובו - מסתובב פה צלם מאוד מוכשר - גלעד יחיאלי.
גלעד נכנס לענייני הצילום בעשור האחרון, עם הזמן רכש מיומנות וציוד משוכלל ומיקם עצמו כצלם מאקרו ובעלי חיים שמפרסם צילומים מרהיבים באתרים הכי מקצועיים בתחום.
לגלעד יש את הסבלנות החוש והידענות אותם הוא רותם למשימות- והתוצאות מובאות פה בלוח השנה.
זכיתי לצאת איתו לכמה גיחות צילום - הידע העצום שלו גם בתחום הטכני וגם בדוגמנים שלו - יתושים, זבובים, פרפרים, ציפורים, וכל עולם החי - תמיד מרחיב את ידיעותי ומהנה מאוד.
הלוח הזה מסכם עשרות שעות צילום ואלפי צילומים מתוכם נבחרה הקולקציה הזו שבוודאי תהנה אתכם מאוד!

מחזור החינוך

נגה שני

מערכת החינוך התחילה את שנת הלימודים החדשה ברגל ימין, אחרי קיץ מוצלח, מלא וגדוש!

בגיל הרך יצאו השנה לשבוע של חופש (ימי היערכות), שבו המערכת הייתה סגורה, לצורך התארגנות וגם התאווורות של הצוותים לקראת השנה החדשה. במערכת, שאותה מנהלת חבצלת לייטמן מזה חמש שנים, ישנה יציבות גדולה של צוות הגננות, שרובן עובדות אצלנו כבר לא מעט שנים. אליהן הצטרפה, כמעט ברגע האחרון, ענת פורת שחזרה מחו"ל היישר לגנון רימון. אנו מברכים אותה ומאחלים לה שנה מוצלחת.

באופן כללי "בתינו הומים מתינוקות". מספר ילדי המשק במערכת הולך וגדל ואנו כמעט ולא מקבלים ילדי חוץ חדשים למערכת, למרות שרבים מבקשים להצטרף. גם השנה ייפתח בית תינוקות נוסף - בית "תמר" - בעוד כמה חודשים, וכבר עכשיו אנו צופים תפוסה מלאה (מה שנקרא "צרות טובות").

יומן עין חרוד 8.3.1926

בבתי ג.פ.ת. {גנים. פעוטונים. תינוקות} ישנם מקרים רבים של התקררות, בעיקר מפני אי-התחשבות של ההורים עם דרישותיהם של עובדי המוסדות הנ"ל, האוסרים לקחת את הילדים הביתה, לחדר אוכל בשעות הערב הקרים.

כמו כן יש לנו השנה יותר מטפלות משלנו, חלקן הגדול נקלטות במשק, ואנו תקווה כי הדבר יחזק את המערכת ואת הקשר למקום וגם יעזור להן בתהליך הקליטה. זוהי משימה בהחלט לא פשוטה לכל הנוגעים בדבר, כי כידוע - החינוך הוא הלב הפועם של הקיבוץ, הוא מנקז אליו המון רגשות, ציפיות ואפילו פנטזיות, לצד תסכולים, כעסים ואכזבות. התהליכים העוברים על המערכת (הכוללת את הילדים, ההורים והצוותים) משקפים במידה רבה ואף מנבאים תהליכים שעוברים על הקיבוץ כולו ואף על החברה הישראלית בכללה. אנחנו מנסים "לקרוא את המפה" ולתת מענה מתאים, לפעמים בהצלחה רבה ולפעמים פחות.

בתכנית לשנה הקרובה ננסה להתמקד בקשר עם ההורים (מה שנקרא בשפה המקצועית, "הקול ההורי"), ביכולת לשמוע ולהשמיע, ליצור אמון ואווירה של תקשורת הדדית יחד עם הגדרת גבולות ברורים. ננסה להסביר את התפיסה העומדת בבסיס המערכת, המחברת בין הצרכים ההתפתחותיים-אוניברסאליים

יומן מס' 119, 30.3, 1936
דרישת שלום מהמטיילים

צירקין לן הלילה עם
הילדים במגדל. כולם
בריאיים. היום הולכים
לדגניה ב'. מחר לימה
{יבנאל}. משם לגשר.
יבוא מחר לפנות ערב.

של ילדים ונוער וציבור ההורים, לבין הקהילה
ומוסדותיה.

בחינוך הבלתי פורמלי משתדלים לקחת אוויר אחרי
החופש הגדול, שהוא תקופת השיא של כל השנה.
השנה, עקב קיצור החופש הגדול וכן הארכת תקופת
ההיערכות בגיל הרך, הוקדמו כל המעברים בין
הבתים, כדי לאפשר לילדי כיתה א' לצאת מן הגן לפני
שיוצאים לחופש ולתת להם תקופת הסתגלות סבירה
למסגרת החדשה, לפני תחילת הלימודים בביה"ס.
הצוותים כבר מתארגנים לשנה החדשה, בונים

תוכניות עבודה ומתכוננים לחגים ולחופשים שמגיעים איתם ממש בקרוב. אולי
אחרי סוכות יוכלו לנוח קצת...

ובנימה קצת אישית - נכנסתי לתפקיד ומיד צללתי למים - לתקופת מעברים,
היערכות והתארגנות.

דוד בהיר, שמילא את התפקיד בארבע השנים האחרונות, יצא ל"דרך
חדשה" (תרתי משמע) והוא עובד בפיקוח על טיולים מטעם משרד החינוך.
בהזדמנות זו אני רוצה להודות לדוד על תרומתו למערכת החינוך ולאחל לו
הצלחה רבה בתפקיד החדש!

אנחנו עובדים בימים אלו על השלמת הצוותים, וכדברי השיר: "מעגל נפתח בכל
שנה ומעגל נסגר בכל שנה..." שתי בנות שסיימו י"ב זה עתה - עפרי שמאלי ואסיף
צפדיה, עברו לצד השני של המתרס ומשתלבות במערכת כמדריכות עד לגיוסן
לצה"ל.

עדיין מחפשים מדריכה לדהו' - עדיפות למישהי משלנו כמובן!

אני מאחלת לכולן - הילדים, ההורים וצוותי האדריכלים והאטרקציות

שתהיה לנו שנה טובה, נעימה, אלמאת חטק ועניין!

שמונה שנים של שירות - עכשיו כבר חברה בע"מ

גיא ברקן

רציתי לספר קצת על "ע.ח מחשבים" ועל התמורות שחלו פה בתקופה האחרונה, ואין עיתוי טוב מיום הולדת השמיני של החברה!

מאוגוסט 2004 ע.ח מחשבים קיים במתכונת של ענף עסקי בעין חרוד איחוד בשיתוף עם עין חרוד מאוחד. עד השנה היחסים בין הקיבוצים היו תלויים בהבנות ובהסכמה הדדית.

החל מינואר 2012 ייסדנו חברה בע"מ בשם ע.ח. מחשבים אגש"ח בע"מ. חברה זו הינה פרי עבודה מאומצת של צוות משני הקיבוצים ובניצוחו של גיל עוז, כשבדרך לא מעט משברים, אך הידידות והאמון שנוצר עם השנים היו חזקים מהם. החל משנה זאת העסק שייך כאמור לשני הקיבוצים, אני חזרתי להיות עובד משק המועסק בע.ח. מחשבים לאחר שנים בהן הייתי שכיר באיחוד.

הכניסה למבנה של חברה בעלת חשבון בנק ותזרים עצמאי שצריך לנהל ולעמוד בו, לא הקלו עליי את העבודה. בחודשים הראשונים הייתי טרוד מאוד בטיפול בחובות של לקוחות שחלקם כנראה לא חשבו שתשלום ומועד תשלום הוא דבר חשוב...לאחר חצי שנה של מאמץ מרוכז השתפר מאוד המצב ונראה לי שאנחנו מתאזנים ויכולים לפרוץ קדימה.

מבחינה כלכלית ישנם קשיים שנובעים מהאטה בשוק ומרכישה נמוכה בהשוואה לשנים האחרונות. נוסף לכך מחייבים אותנו שני המשקים על כל סעיף וסעיף שבעבר לא תמיד חויבנו בהם. הדבר מעמיד בפנינו אתגרים לא פשוטים שמחייבים אותנו לבחינה מחודשת של העלויות שאנחנו מטילים על הלקוחות.

כתוצאה מסיכום חצי שנתי החלטנו להעלות את מחיר שעת העבודה שלנו ללקוחות עסקיים ב-10%. לחברי משקי הבעלים לא שינינו את המחיר עד כה, למרות שלהערכתי לא נוכל להישאר עם עלות של 80 ₪ לשעה שהיא מהנמוכות בכל המגזר המשקי.

שינוי נוסף שביצענו בתחילת השנה הוא, בניית מרכז שירות במשרד. המרכז מקבל את כל קריאות התיקון ומנהל אותן לפי הדחיפות עד ביצוען על ידי הטכנאים. וזאת תוך מאמץ לעדכן את הלקוח ולדאוג שהתהליך עד התיקון יהיה נוח ומהיר. לצורך כך הוספנו משרה של מזכירה ומנהלת חנות - אורטל, שמקבלת את הקריאות ואת הלקוחות בחנות ומבצעת את הקשר בין הלקוח והטכנאי. הנושא הזה עדיין בהקמה. אנחנו לומדים ומתקדמים בו כל הזמן.

בחודש האחרון פרסמנו אתר חדש - אתם מוזמנים להיכנס ולהגיב. האתר נועד בין השאר לאפשר לכם הלקוחות להזמין דרכו ציוד ולקבלו במהירות האפשרית, אני מקווה שהוא יהיה לכם לעזר. כתובתו: www.ehcomp.co.il. עם האתר יצאנו גם עם לוגו חדש ואנחנו עמלים כעת על חידוש של כל השילוט שלנו, וודאי תשימו לב לכך בקרוב.

הצוות שלנו מונה שישה עובדים במשרה מלאה ואחד במשרה חלקית, והיות ושום דבר לא יכול להתקיים בלי צוות מגובש מקצועי וחדור מוטיבציה - אמנה אותם אחד אחד:

מאיר קריו (מאירקיה) מתל יוסף - מנהל שרתים, מטפל בפרויקטים בעסקי חוץ ובתמיכה בשרתים ורשתות בעין חרוד איחוד. מאיר הוא מהוותיקים בצוות, מביא איתו הרבה ניסיון ומקובל כפוסק אחרון בצוות המקצועי.

ניב פורת (ניבי) מעין חרוד איחוד - מנהל שירות בעין חרוד איחוד ובפלבי"ם, ניב נמנה גם כן עם דור המייסדים, הוא ממשכימי הקום בצוות - פותח את המשרד עוד לפני שהיום מאיר ולא מסיים עד שכולם מרוצים.

תום מאור (תומקיה) מעין חרוד איחוד - מנהל שרתים - מטפל במחשוב העסקי של עין חרוד מאוחד וגבע, ותוך כדי כך גם תומך במערכות עסקיות בתל יוסף, שדה נחום, בית השיטה, חפציבה ועוד. תום סיים לאחרונה קורס שרתים ארוך במהלכו יישם ושיפר הרבה מהמערכות שלנו.

שי דקל (שוקו, שושו) מעין חרוד איחוד - מנהל הרכש והמכירות. יחד עם אורטל הם הלב הפועם של העסק, הם אלו שמחברים את כל החוטים ומנהלים את היום יום העמוס שלנו, כל זאת בלווית חיוך והומור בלתי פוסק.

ניב בשור (ניב) מעין חרוד מאוחד - מנהל שרתים ותוכנה - ניב מנהל שירות לקוחות פרטיים בעין חרוד מאוחד ובכל מקום שבו זקוקים לעזרה. ניב בא עם הרבה ידע בתוכנה והוא הפתרון שלנו בהדרכה ובתמיכה אישית של לקוחות שצריכים עזרה ותמיכה.

אורטל קובץ' (משוררת צללים) מגן נר - אורטל מנהלת שירות לקוחות. רוב היום עסוקה במענה ללקוחות וניהול הקריאות, והכול בחיוך וברוח טובה. בין זה לזה גם מעבירה שיעורים בעברית צחה לשי ☺.

זהו - לא אלאה אתכם יותר מכך, נשמח לראותכם אצלנו. אתם מוזמנים ליצור קשר בכל שאלה ובעיה. ואוסיף, אם יש בעיה מיידית - בעיקר באינטרנט, אתם מוזמנים לסמס אליי בכל שעה ואטפל בבעיות במהירות האפשרית.

להתראות אמין ואהבות

קוס התהלך בארץ

אורי שפרן

איני מכיר את ההיסטוריה אך כחבר נקלט צעיר אני זוכר טיול נפלא לסיני בשנת 1975, במשאיות ריו מוסבות (אני חושב שדליה ואני היינו אז המשתתפים הצעירים ביותר...)

אני אישית הדרכתי טיולים מתחילת שנת 1973. הראשון, קרוב למועד שחרורי מהצבא היה טיול שנתי להרי אילת וצפון סיני - שבעה ימים עם כיתה י"ב של דרור ירון, חגית דור, עומר מינץ, יונתן בהיר, צביה גרינגס ועוד, ונעמי הולצמן המטפלת האחראית.

מאז המשכתי לאורך כל השנים, בעיקר טיולים של בית ספרנו, מכיתות ו' ועד י"ב, בכל רחבי ארץ החלב ודבש שלנו.

זכורים הטיולים לזכרו של דובי דביר שאורגנו בזמנו על ידי מרימי ומנחם, טיולי המשפחות, וטיולי הצעירים והמתנדבים, שהובלו על ידי בני אופנהיימר וניר גור-אריה ובניצוחו הקולינרי של צחי ברוידא. ובל יפקד מקומם של עזרא והטיולית.

אני לא זוכר בדיוק מתי ומי פנה אליי לעמוס על שכמי את ועדת הטיולים (האמת, זה בכלל לא חשוב) אבל אני זוכר ששמחתי על כך. נעזרתי בצביקי שץ רב הזכויות, כמובן בבני אופנהיימר, בבארי הולצמן וברכזי ורכזות התרבות. בתהליך של כמה שנים מיסדנו תכנית שניסתה לתת מענה לרוב שכבות האוכלוסייה שלנו בהתאם לגיל, עניין ויכולות פיזיות.

הזמנים היו אחרים. השמים היו הגבול והוצאנו טיולים רבים שכיום, אני חושש, היינו מתקשים לממש, כולל טיולים של שלושה-ארבעה ימים לדרום הרחוק וגם לסיני שלמרבה הצער סגור בפנינו היום.

גם הדורות השתנו. הגרעין המוצק והרחב של טיולי מיטיבי לכת שלנו התבגר והידלדל בהדרגה. בינתיים אני לא רואה עתודה צעירה יותר שממלאת את השורות. מאותה הסיבה השתנתה גם מתכונת הטיולים לזכרו של דובי דביר.

בעבר היו אלה ברובם טיולים למיטיבי לכת. אבל גם הדורות שזוכרים את דובי מתבגרים, ובשנים האחרונות נערכים הטיולים לאתרים שההליכה בהם קצרה ולא אתגרית כבעבר.

שינוי זה מתקשר גם לפורום שנולד יש מאין לפני מספר שנים: במהלך נסיעה

באוטובוס מהרודיון לירושלים ביום השני לטיול לזכרו של דובי דביר, שמעתי את מיכל דנציגר ז"ל ופנינה שביט, צמד חמד שישבו מאחוריי בקדמת האוטובוס, משוחחות ביניהן כמה עצוב שעכשיו, משמסתיים הטיול, תעבור עוד שנה עד הטיול הבא שבו תוכלנה להשתתף, כי הטיולים האחרים לאורך השנה אינם מתאימים להן. התפרצתי לשיחתן והבטחתי להן חגיגת להוסיף עוד סוג של טיול לתוכנית השנתית, שיהיה מיועד לאלה שיכולים לסייר באתרים אבל ללא הליכה רבה. הפורום נקרא מ"פ (מיכל ופנינה) וטיילנו איתו מספר פעמים. מיכל למרבית הצער כבר לא איתנו ופנינה מרגישה שאינה יכולה לטייל בלעדיה. בכל מקרה, קבוצה גדולה של חברים מיטיבי לכת שינו סטטוס למצב של פורום מ"פ כך שבעצם אנו מקיימים את ההבטחה.

בשנים עברו קיימנו, כמעט בכל שנה, טיול אופניים, ברמת הגולן, במדבר יהודה, בנגב, בחבל אשכול ועוד. בשנים האחרונות התברכנו בקבוצה חצי מקצוענית של רוכבים שהמסלולים החובבניים שלנו לא נחשבים בעיניהם ולכן אינם מצטרפים. כל שאר העם היושב בעין חרוד מדייר את אופניו מלהירשם לטיולים המוצעים (והמסלולים, תאמינו לי, נהדרים ולא דורשים מיומנות מקצועית מיוחדת) וחבל שכך.

עוד התברכנו בהרבה צעירים וצעירות שבעבר נענו בשמחה לטיולים המוצעים להם. גם כאן אני מציין באכזבה שכדברי חבר, "נשבר דור", ויותר משהעגל רוצה לינוק – הפרה רוצה להניק. ואני מצפה בכליון עיניים (ורגליים) ל"נחשון" שיקום ויסחוף בעקבותיו את חבריו וחברותיו.

אני רואה בטיולים מעשה חינוכי ממדרגה ראשונה שעיקרו היא החוויה. חוויה זו שנזכור לאורך שנים היא המחברת והמגבשת ובאמצעותה גם נלמד לאהוב את ארצנו הקטנטונת והיפה.

בעבר היה תקציב הטיולים עצמאי, מה שאפשר גמישות גדולה יותר לעומת היום ולא התלבטנו לפני החלטה על לינה בבית ספר שדה או באכסניית נוער. עם זאת גם כשתקציב הטיולים הוכפף לרכזי(ות) התרבות זכינו לפתיחות והבנה לחשיבותם של הטיולים המשקיים, ועל כך הערכתי הרבה להם.

בשנים האחרונות צביקי שץ ואני מהווים את "הגרעין הקשה" של הוועדה ועוזרים לנו בתורם חברים טובים שאוהבים לטייל ולעזור בחלוקת הנטל. אנחנו מקפידים להכין את הטיולים גם בתיאום מול גורמים חיצוניים וגם במעבר על המסלולים ודוחים טיולים רק במצבים קיצוניים של מזג אוויר או אילוץ אחר. בשנה האחרונה הצטרפו לצוות מיכה דרום ואיל גרדי שמובילים את רוב הטיולים בשטח. צביקי עסוק מאד וכבר לא ילד ואני הוגבלתי בהליכה עקב נזקים קשים בקרסול שבגינם נותחתי לאחרונה ואני מקווה לחזור לאחר שיקום לפעילות

מלאה. לשמחתנו הגדולה הצטרף לאחרונה לצוות המצומצם שלנו חיים מור-יוסף (בעלה של נורית שני) מדריך טיולים, שמעשיר אותנו בניסיונו ובידע הרב שלו עם המון רצון להשתתף ולתרום. אני מעריך מאד את שיתוף הפעולה עם ששי מאור ומודה לו על כך. כרכז תרבות הבין גם הוא את הערך המוסף הייחודי שיש לטיולים המשותפים מבחינה חברתית, ומדברן, מעודד ועוזר. כל העולם משתנה, הארץ משתנה והגירוי הויזואלי והאלקטרוני כובש כל חלקה טובה וגוזל יותר ויותר מזמננו. מי ייתן ונדע לשמר את חלקת אלוהים הקטנה הזו של הכרת כל שעל בדרך בלתי אמצעית ברגליים, ביבשה ובמים, בירוק ובצהוב, כי אין לנו ארץ אחרת. בשם ועדת טיולים.

יומן עין חרוד 21.4.1936

הטיול לכפר תבור

השבת התקיים טיול לכפר תבור ולבית הספר כדורי (נסעו בעגלות). השתתפו 45 חברים בהדרכת סבוראי. הטיול היה מלא עניין. ביקרו בכפרים הערביים נעורה ועין-דור. בעין-דור שמעו הסברה על הצד ההיסטורי של עין-דור. קראו קטעים מהתנ"ך. משם בכבש נסעו לכפר תבור. בבית הספר כדורי קיבלו את המטיילים יפה, הראו להם את המוסד והמנהלים נתנו הסברה. החברים מעריכים מאוד טיולים כעין אלה לסביבה.

אתם קולטים ?

עידית צפדיה

ביומן של ראש השנה אשתקד עדכנתי את הציבור בכך שנבחרה ועדת קליטה חדשה ונכתב תקנון קליטה חדש. במשך שלוש השנים שהוועדה פועלת, הנחתה אותה הידיעה שמאזן דמוגרפי תקין הוא הבסיס ליציבותו החברתית ולקיומו הכלכלי של הקיבוץ. ידענו, שעין חרוד איחוד הוא קיבוץ השואף להמשיך ולהתקיים כקהילה רב-דורית מפרנסת ומתפרנסת, מאוזנת ומתחדשת. חשבנו, שהאפשרות לבחור את המצטרפים אל הקהילה היא מעקרונות היסוד של החברה הקיבוצית. מצאנו, שחובתנו וזכותנו של קיבוץ עין חרוד איחוד לבחור את המצטרפים אליו על פי מדדים מוסכמים המושתתים על הערכים והנורמות של אורחות חיו. לפי קריטריונים ברורים אנו בוחרים את המתאימים לקליטה. מכיוון שכתבנו נוהלי עבודה חדשים, תקנון חדש, וקלטנו בזמן קצר הרבה משפחות חדשות המערכת עוד "לא משומנת" וועדת קליטה אוספת הערות והארות ומתקנת תוך כדי התהליך. אנו מקווים שזרם הבנים המבקשים לחזור הביתה ימשיך ונראה את בנינו ממשיכים את המפעל החשוב, האהוב והיקר ללב כולנו הנקרא עין חרוד איחוד. מי ייתן ונמשיך לראות עוד הרבה שנים של שיפור המצב הדמוגרפי והצערת האוכלוסייה. אנו קולטים את המשפחות והיחידים שנמצאו מתאימים בהתחשב במצאי הדירות במשק ומקומות במערכת החינוך.

בכתבה שלי ביומן הקודם פרסתי לפניכם פרטים על המשפחות החדשות הנקלטות בעין חרוד. לצערי, הושמט שלא במתכוון חלק מהמידע. השמטה זו הזכירה לי את השיר של מאיר אריאל "נשל הנחש":
העגלה נוסעת,
אין עצור,
כתבת ליומן אתמול,
חלפו שבועיים,
והנה נשארתי מאחור.
לכן, לכל אלה ששמו או פרטים אודותם נשמטו מן הכתבה, קבלו התנצלות מעומק הלב ודעו, שאתם לא נשארים מאחור.

במעמד **טרומ מועמדות** המקביל לתושבות לצורך מציאת מקומות עבודה מפרנסים
נמצאת:

משפחת אדלר - ארי והגר (דגן) ושני ילדיהם.

מועמדים:

משפחת מור יוסף - חיים ונורית (שני). חיים עובד בביו-בי בקיבוץ שדה אליהו ונורית
עובדת בריקור. הורים לשני ילדים.

במעמד **מיוחד של דור צעיר** המקביל למעמד תושבות
משפחת פלטקובסקי - מוטי וסיני (בהיר). הורים לילדה אחת.

תיקונים:

אבנר הלוי בעלה של ענבל (בן אנוש) - גדל בזיכרון יעקב ולא בפתח תקווה כפי
שפורסם.

דנה מן - עובדת בחינוך במשק.

גיא ועמית סלע - הורים לילדה אחת.

בברכת חג שמח ומזל טוב לעין חרוז ליום הולדתה

יומן י"ב באלול 19.8.37

על סדר היום: אישור חברים

לשאלת אישור חברים; שטנר מוסר על החברים
החדשים העומדים לאישור.

הופיעו כל מיני הצעות לשינוי הצורה המקובלת.
בייחוד עמדו חברים על הכרח ידיעת השפה, מהם
דרשו בתוקף לדחות את האישור לאלה שאינם
יודעים עברית. להצעה זו התנגדו חברים כי צוין
שהחברים החדשים לומדים ברצון וגם משתמשים
בשפה. טייך הזכיר שפעם הייתה חוקה בארץ –
שנתיים מותר היה לחבר לדבר בשפתו עד שילמד
עברית. היו מרשים לו אפילו להופיע בפומבי בשפתו
עד שנתיים ואנו דורשים שלפני שנה כבר ידע עד
לידי שימוש חפשי.

הדרך לעין חרוד

איליה איסייב

אפשר להגיד שהכול התחיל בקיץ 1990, כאשר קיבוץ עין חרוד ארגן קייטנת קיץ לילדי עולים מרעננה. לאחר אי-אלו ספקות והתלבטויות החלטתי לנסוע, לראות ולחוות דברים ואווירה חדשים, וגם לנוח כמובן. מה עוד צריך ילד בן 13 חוץ מהזדמנות לברוח קצת מהבית. אבל זה פרק שני בסיפור.

קצת עליי: שמי איליה איסייב. נולדתי וגדלתי באוקראינה, בעיר קייב. לא אגיד שהייתה לי ילדות עשוקה אבל בכל זאת כמשפחה נורמאלית - למיטב זיכרוני - חיינו תקופה קצרה. בגיל שבע נפטרה אימי ונשארנו שלושה אחים, אבא וסבתא. לאחר שהחלו להיפתח שערי ברית המועצות החלטנו שעולים לארץ ובמאי 1990 עשינו זאת. מה אני אגיד, ארץ חמה, חדשה ומשוגעת. זה הרושם שנוצר לי בשבוע הראשון. אשקר אם אגיד שדעתי השתנתה בהרבה. היינו קצת בתל אביב ואחרי זה עברנו לגור ברעננה.

בקיץ פנו אלינו ממחלקת הנוער של עיריית רעננה וסיפרו על הרעיון לקייטנה בקיבוץ, איפשהו בצפון. אח שלי סירב ואני הסכמתי. ארזתי מזוודה וכמו בשיר: קום התהלך בארץ. הרושם הראשוני מהטיולית של עזרא היה מאד מעניין. בכל זאת, זה לא אוטובוס. חשבנו שבסוף נמצא את עצמנו באוהלים. נסענו איזה שעה וחצי, ואז הגענו לירידה מיזרעאל לפני צומת נבות. מה אני אגיד, עד היום אני נפעם לראות את הנוף של העמק. ההכרות עם קיבוץ הייתה מאד מעניינת. צורת חיים ששמעתי רק בסיפורים ובאגדות, הרי גדלתי תחת משטר שניסה לבנות את זה בקנה מידה קצת יותר גדול.

בשלב זה נכניס לסיפור את משפחת צימרמן. רעיה הייתה בין המארגנות של הקייטנה עצמה, לכן מהיום הראשון כבר הכרנו. את ישי הכרתי, איך לא, במוסד. פעם לרעיה נפלה שרשרת בקרטינג, פעם היה פנצ'ר, אז עזרתי לישי לתקן. כך עברו להם השבועות ונגמרה הקייטנה. הגיע זמן לחזור למציאות. בלי להיכנס יותר מדי לפרטים בלתי חשובים, אגיד כך: מרגע שהגעתי הביתה החלטתי: אני רוצה חזרה.

זה בערך המשפט הראשון שאמרתי לרעיה בטלפון כאשר חזרתי הביתה למשפחה. התשובה הייתה פשוטה, "בלתי אפשרי". אבל כנראה את ה"בלתי" לא הצלחתי לשמוע ומאותו רגע הייתי נחוש.

התחילה תקופה מוזרה של טלפונים, ריאיונות אצל עובדים סוציאליים, ביקורי

בית שלהם, הסברים, בקשות, מריבות בבית וכו' וכו'. כולם ניסו להבין, מה בדיוק ה"ג'וק" הזה של הילד בן השלוש-עשרה שהחליט שהוא לא רוצה יותר לגור עם משפחתו אלא בקיבוץ. במשך הזמן הזה, ותוך כדי השתפרות העברית ובעזרת הרבה טלפונים, הכרתי קצת יותר את רעיה ומשפחתה. בראש השנה היא הזמינה אותי לחג. "טעות גדולה", אומר ישי. משפחת דביר, חברתם של משפחת צימרמן שגרים ברעננה, סיפקו טרמפ. וכך בדרך לעין חרוד התחיל להבשיל לי הרעיון. אבל זה קצת יותר מאוחר. ביליתי את החג וזה היה כיף לא נורמלי. בכל זאת, התחלתי להרגיש שעקשנות נושאת פרי, הייתי בעין חרוד גם אם רק ליום. לאחר מכן בסוכות הצטרפתי לטיול עם משפחת צימרמן ושם הכרתי את כל בני המשפחה האחרים שלא פגשתי בעין חרוד. התחלתי להרגיש שאני מצאתי לא רק בית, אלא גם משפחה. אבל ידעתי שבסוף החופש אני חוזר לרעננה.

חזרתי למציאות, אני ברעננה והקיבוץ שם, מעבר להרים...

עברו להם עוד איזה חודש חודשיים, לאחר מריבה נוספת בבית ובהיעדר אוטובוסים, זה קרה בשבת, לקחתי אופניים ולקחתי כיוון. צפונה, לעין חרוד, לישי ורעיה. זה היה מוזר. נסעתי לאורך כביש 4. פניתי בכביש לגבעת חיים, לא הייתי בטוח. בכל זאת נסעתי שם רק פעמיים וגם זה בכיסא אחורי חצי מנומנם. התלבטתי, להמשיך, לחזור. כל הרעיון נראה פתאום מוזר ומשוגע. לא ידעתי כמה עוד יש לי. לא ידעתי איך יקבלו אותי. בכל זאת: שלום הגעתי! אבל בינתיים קילומטרים חלפו, לחשוב אפשר גם בתנועה. בגבעת חביבה עצרתי לשתות מים ושם פגשתי חייל. לא אשכח את העיניים המרובעות שלו, כאשר שאלתי אותו האם זה הכיוון לעפולה. הוא ניסה להסביר לי שאני צריך לחזור. מה אני אגיד, באותו שלב הייתי כבר נחוש: את הלילה אני מעביר בעין חרוד למחרת כבר נראה מה נעשה. רציתי להזיז משהו בכל המעגל הזה של שיחות, הבנות, כן כן ושום דבר לא קורה. המשכתי, ועדי ערה, אום-אל-פאחם. שלום עליכם, עליכם שלום. זה בערך מה שזכרתי לענות לזקן ערבי שפגשתי בדרך והוא בירך אותי בערבית. מזל שראיתי כמה סרטים על התרבות הערבית. והנה כבר מגידו. כבר בדרך ראיתי את השלטים המיוחלים: עפולה, כך וכך. המספרים קטנו לאט, לאט מדי. התחיל לרדת הלילה. באום-אל-פאחם הייתי כבר בחושך. בכל זאת נובמבר, שעה שש כבר חושך. עליתי לכביש התענך והיה מעניין לדעת מה היה קורה אם ההמשך היה לפי התכנית, אבל לא, התכניות קצת השתנו....

בקילומטר החמישי או השישי, זה לא משנה, עלה עליי רכב. הוא טען להגנתו שאני נרדמתי ויצאתי לאמצע הכביש. אף פעם לא ראיתי מישהו נוסע באופניים וישן. בטח שברתי איזה שיא גינס. נו נניח, זה לא העיקר בסיפור. הוא דרס אותי. לקח את מה שהוציא מתחת לגלגלים, אופניים ואותי ורץ לבית חולים. פתאום, על רקע

כל הפגע-וברח היום בארץ המעשה שלו נראה אצילי. אז באמת הגעתי לעפולה, כמו ששאפתי כל הדרך. במיון, לשאלה מאיפה אני, האחיות ממש לא ציפו לשמוע תשובה: "רעננה, אבל אל תתקשרו לשם", במקום זה נתתי את מספר הטלפון של ישי ורעיה. רציתי לדבר איתם, להסביר כמה זה חשוב שאני כן אהיה בעין חרוד. והם הגיעו. עכשיו יכולתי לדבר.

לאחר שלושה ימים של מעקב, בדיקות ושיחות שוחררתי לביתי, לרעננה. בדרך עברנו בתחנת משטרה, שם איזה שוטר חכם הסביר לי עד כמה אני משוגע וחסר אחריות. מצא על מי ליפול, ילד בן 13. מעניין אם הייתה לו בגרות....

חזרתי לרעננה. אבל הרגשתי שמהו השתנה. תשובות נהיו קונקרטיים. התהליך התחיל והפעם ברצינות. הוזמנתי לאיזה מבחנים מטעם עליית הנוער. בדיעבד אני יודע שהנסיעה הזאת חוץ מלהשאיר צלקות על הראש שלי, הזיזה משהו. כמה אנשים טובים התחילו להתערב למעני. וכך לאחר חודש נוסף, בחופשת חנוכה, נסעתי לעין חרוד והפעם לתמיד, לפחות עד סוף בית הספר. בדרך עוד ניסו כמה חכמים להפחיד אותי, שילדים בקיבוץ רעים, לא יקבלו אותך, יציקו לך. מה אני אגיד, טעו ובגדול.

לאט אבל בטוח השתלבתי. מצאתי משפחה אוהבת ואכפתית. בשתי מילים: מצאתי בית.

אז אמנם הספר של עמוס קינן מדבר על דברים קצת יותר אפוקליפטיים, אבל בדיוק ככה אפשר לסכם בשלוש מילים את הסיפור.

ברכת שנה טובה לכל בית עין חרוד

הצוק לעין חרוד
זיוה אופנהיימר

בנובמבר 1990, באחד מימי ראשון, בבואי לעבודה במחלקת כירורגית ילדים בבית חולים העמק קראתי בדיווח מהלילה על קבלתו של ילד בן שלוש-עשרה שנפצע בתאונת דרכים כרוכב אופניים. לא היה בדיווח זה שום דבר יוצא דופן, המחלקה שלנו טיפלה בילדים כאלו דרך שגרה, אבל בהמשך נאמר שהילד היה בדרכו לעין חרוד - מרעננה (!) - משהו לגמרי לא שגרתי.

גם בלי לשמוע פרטים נוספים היה ברור שמדובר בילד יוצא דופן בנחישותו ובאומץ לבו, ומאז נותרתי סקרנית לשמוע את "הסיפור האמיתי" מאחורי הסיפור. חלפו שנים רבות אבל לבסוף העזתי לפנות לאיליה ולבקש ממנו לשתף אותנו ב"דרכו לעין חרוד". הסכמתו של איליה לא ניתנה בקלות אך לכבוד י"ח באלול התרצה ואנו מביאים את סיפורו.

Money Makes the world go round .... Life is cabearth

ששי מאור

עיקר הציבור בעין חרוד איחוד חפץ בחיים שיתופיים נטולי מעמדות, שוויוניים, ערכיים, תרבותיים, הכוללים ערבות הדדית וסולידריות חברתית. אנו נמצאים בסופה של תקופה (עשרים שנה) סוערת שעברה על התנועה הקיבוצית, סערת שינויים אשר סחפה וטלטלה קיבוצים רבים עד עברי פי פחת, שהכסף היה בו המוטיב העיקרי והכמעט בלעדי, הקפיטליזם חגג וערכי חברה ירדו למחתרת. אנו עלולים לקבל החלטה מאוד שגויה בבחירת צורת החיים שלנו לעתיד ולקבוע לבנינו ולנכדינו צורת חיים מעמדית, לא שוויונית ולא צודקת, בניגוד לזרם המתחזק בחברה הישראלית אשר חוזר לשורשים הקיבוציים השיתופיים הקלאסיים בצורות שונות, בשינויים והתאמות לרוח הזמן והמקום. אין שום סיבה אמיתית היום למעבר אל שיטת חיים "דיפרנציאלית" אשר הוכיחה בעליל כי לא פתרה את התחלואים שבגינם נוצרו כל מיני נוסחאות חיים "דיפרנציאליות" אשר מבוססות על "תמורה לתרומה" ו "חלוקת הון ציבורי בצורה לא שוויונית", זו תהיה טעות טרגית לקבל החלטה כזו בעת הזו שבה ברור מעל לכל צל של ספק כי כבר אין צורך בה וכי קיימות אפשרויות אחרות טובות, צודקות, שוויוניות, הוגנות לבצע שינויים והתאמות בהסכמות רחבות וללא פגיעה באנשים.

סערת השינויים חלפה לה והיא בדעיכה, כמו בחיים מי ששרד את הסערה הוא החזק, עין חרוד איחוד קיבוץ חזק ולמרות שבעשר השנים האחרונות יסודות החברה עברו זעזוע חברתי קשה, לא התרסקו, מסתבר שהיסודות אשר נבנו כאן במהלך 90 שנה, חזקים והצליחו לשאת את כובד משקלה של הסערה המטלטלת אשר עברנו ואנו נמצאים בספיחיה האחרונים, חוסננו אומנם תלוי בעצמת החוליה החלשה וזה שהיא לא נותקה רק מעיד על הכוח הסמוי הטמון בשרשרת החיים העין חרודית.

שינוי שבא מחולשה הוא כורח מציאותי שקשה להתגבר עליו, שינוי מעמדת חוזק שמאולץ ונובע מקבוצת מיעוט עיקשת, קשה להבנה מבחינת המניע הטהור שלשמו מבקשים לקדמו. מאחר ואין בהירות והסכמה רחבה על המוטיבציה לשינוי הוא לא יקרה ולא חשוב כמה קבוצה זו תהיה לוחמנית.

אנשים מונעים על ידי רצון, מטרות ואינטרסים. אם אינטרס (כסף) הוא המניע המובהק לקביעת כל רמת התייחסות בחיינו כאן ולא רמה ערכית, חברתית אחרת אשר נהוגה היום, אנחנו נהפוך במו ידינו את המקום המיוחד והייחודי הזה עלי

אדמות לשכונה ממוצעת של כל עיר ואם בישראל ובעולם ובכך נאבד את תחושת הגאווה והיחד של 90 שנות היסטוריה שנבנו "בדם יזע ודמעות".

עין חרוד ידעה להוביל ולהיות "אור לגויים". בואו נמשיך את הקיבוץ השיתופי הקלאסי בהתאמות לרוח הזמן ומבלי לאבד את הנכס הכי חשוב שלנו והוא החברים! אנו בפתחה של תקופת התעוררות ותחייה קיבוצית, בניס שבים לביתם והשרשרת ממשיכה, אני מקווה שכל הקמים לנתקה יתעוררו ויקראו את המציאות האמיתית, את מפת האינטרסים של קיבוץ עין חרוד איחוד ולא את מפת האינטרסים האישיים שלהם ובכך יחזקו את עין חרוד איחוד לעוד 90 שנה.

עין חרוד איחוד היא עתיד ולא רק הווה או עבר.

שינוי צריך! כזה שבא מתוך רצון להיטיב עם כולם ולא רק כספית, שינוי צריך! כי החיים הם דינמיים ולא עומדים מלכת, שינוי צריך! כי דורות מתחלפים ודעות גם, שינוי צריך! כי זה מרענן ונותן כוח להמשך, שינוי צריך! כדי למנוע התקבעות של מצבים, שינוי צריך! כי אין קווים ישרים בחיים, שינוי צריך! אם תאוו חיים אנחנו, שינוי צריך...

ישנם המון שינויים שאפשר וצריך לעשות מבלי להרוס את היסודות החברתיים ואת הרקמה החברתית העדינה שנפרסה כאן במהלך 91 שנה. צריך רק לדעת ששינוי הוא תהליך שלא מסתיים ברגע אחד (החלטה), הוא התחלה ידועה וסופה מי ישרנו...

Money time (זמן הכסף) הוא מושג שאול מעולם הספורט שבא לתאר מאמץ גדול ברגעי משחק מכריעים. מי שנתן את הכותרת לכתבה ביומן קודם העביר מסר ברור, אנחנו הדיפרנציאליים מדברים על כסף, כסף הוא "שם המשחק", שם שתקבל ההחלטה ויוכרע הכול, אצה רצה לנו הדרך והיא כבר לא כל כך ארוכה... מה עם תרבות, חברה, קהילה, חיים משותפים, ערבות הדדית, סולידריות, קיבוץ? כאשר מציאות החיים מוכתבת על ידי שיח "זמן הכסף" זה רק עניין של זמן שזה יהיה הנושא המרכזי אשר החיים ייסובו על צירם כאן. אני מאמין כי הציבור הגדול בעין חרוד יודע לכלכל את דעותיו בנושא. בואו נגיד "כן" לקיבוץ חברתי הכולל ערבות הדדית וסולידריות חברתית כאבני הבניין שעליהם אנו מושתתים היום ונמשיך את המפעל שהקימו כאן מייסדי הקיבוץ, קצת אחרת ומותאם לרוח הזמן.

ענה טובה

מצל טוז
לנצה סמינסקי
לצביה לסקי
להלצת הנכדה-הנינה
אביה
דת לעירית ולאלכס
זרכות לצביות
לכל המשפחות

מצל טוז
לרוחלה לצטר
למרדכי לצטר
להלצת הנכד
רתק
זן ליעל ולרית
זן ירזו שמחות
לכל המשפחות

עוד שנה ועוד שנה
הזמן הוא גלגל ענק
ומחר עוד יום שממרומיו
נדאה למרחק...
מערכת החינוך מזמינה את כל
הילדים, ההורים,
הסבים והסבתות
לקבל את פני השנה החדשה
ביום חמישי 12.9 בשעה 16:00
על הדשא שמעל בית התינוקות.

מצל טוז
לפנינה וישראל נוה
להלצת הנכד
אראל
זן לעמית ולכרמית
נין לנורית נוה
ולאהרון ואביגיל נוה
שפע זרכות
לכל המשפחות

להתראות

יומן תרבות

ששי מאור

חבורת הזמר יצאה לדרך ומונה כרגע 14 חברים אשר נפגשים כל יום ראשון בשעה 19:30 במועדון. החבורה פתוחה לחברים וצעירים נוספים אשר מעוניינים לקחת חלק בפעילות. החבורה תופיע בטקס חג הסוכות. תזכורת: ציודי התרבות (כסאות, שולחנות, מפות, מקרנים, מסכים, ציוד הגברה וכו'...) הינם רכוש הציבור באחריות התרבות, הציודים הללו משמשים את התרבות לכל אירועי התרבות במשק כולל אירועים פרטיים אשר נערכים בחצר המשק, ציודים אלה לא יוצאים מחצר המשק למעט אירועים משקיים. מחסן טיולים תוגבר בשולחנות מתקפלים גדולים על מנת לתת מענה בנושא זה למטיילים. חג המשק המציין השנה 91 שנה לקיומנו פתוח לכל תפוצת העין חרודים, בנים, עוזבים כולם מוזמנים לחוג עימנו את האירוע.

יומן עין חרוד

29.7.1937 כ"א באב

הערת חבר

על אף החום והעייפות

– לשיר צריכים.

מספר ימים נשאר

לי"ח אלול והמקהלה

טרם התארגנה.

משוררים ומשוררות

אייכם???

חג המשק - י"ח באלול:

חג המשק יום שישי כ' באלול, 7 בספטמבר

9:00 - 12:00 ארוחת בוקר חגיגית.

בערב בבריכה:

20:00 מוסיקה

20:45 טקס וברכות לחג.

21:15 משה בקר במופע שירים שאהבנו.

23:15 ריקודים